

Egy fiatalember minden nap délben bekukkantott a templom ajtaján és pár másodperccel később már ment is tovább.

Kockás inget és szakadt farmert viselt, mint a többi maga korabeli fiatal. Papírzacskóban hozta az ebédre szánt két zsömléjét. A plébános gyanakvóan kérdezte, hogy miért jött, mivel manapság már a templomban is lopnak.

- Imádkozni jövök – válaszolta a férfi.
- Imádkozni... Hogy tudsz ilyen gyorsan imádkozni?

- Hát... mindennap benézek a templomba és annyit mondok: „Jézus, Józsi vagyok”, aztán elmegyek. Rövid imádság, az igaz, de remélem, hogy az Úr meghallgat.

Néhány nap múlva egy munkahelyi baleset következtében a fiatalembert fájdalmas törésekkel szállították kórházba.

Többen voltak egy szobában. Érkezése teljesen átalakította az osztályt. Nemsokára az ő szobája lett a folyosó összes betegének találkozóhelye. Fiatalok és idősek ültek az ágya mellett és ő mindenkiire rámosolygott, mindenkihez volt egy-egy kedves szava.

A plébános is eljött meglátogatni és egy nővér kíséretében odament a fiatalember ágyához.

- Azt mondták, hogy nagyon össze vagy törve, mégis vigaszt nyújtasz a többiek számára. Hogy vagy képes erre?

- Annak az embernek köszönhetem ezt, aki minden nap délben eljön hozzám.

Az ápolónő félbeszakította: - De hisz délben soha nem jön senki!

- Ó, dehogyisnem. Mindennap eljön, benéz az ajtón és azt mondja: - Józsi, Jézus vagyok -, és elmegy.